

— — — Mrtva lunina obla beži skozi brezbrežni prostor. Mirijade drobnih svetovnih telesc plešejo po njem kot roji mušic v soparnem poletnem večeru. Nič se ne gane na kamenitem luninem truplu. Prsi tega odmrlega sveta ne dihajo več in se ne pno v nova gorska slemena. Po njem se ne pretaka niti kapljica krvi-tekočine, ki bi mu vedno znova prerajala in pomlajala bitje. V njegovi notranjosti ne polje več gorko svetsko srce, ki se časih v ognjenem utripu spomni svoje mladosti.

— Tako beži dalje ogromni svetovni mrlič, slepa igrača meteorjev, ki butajo in tolčejo ob mrtvo skorjo, kot da bi zabijali zadnje žeblje v njegovo krsto. —

Meni pa se dozdeva, da nam je meteor v Arizoni pokazal na popolnoma drugega mrliča, — ubil je meteorsko teorijo samo.

Dovoli, da povabim tudi tebe na njen pogreb!

(Dalje prihodnjič.)

M. B. Borko:

V polmraku.

Skoz gotsko okno pada svetel val,
se lomi v gosti mreži barv in lije
med stebre, kjer ko plavajoči trak
se ob profilu Lidije odbije.

Nad malo glavo ji oblak kadil
leskeče v solnčnem bliskanju veselem.
Strmi in moli tam. Obrisi rok
so se začrtali po tlaku belem.

In ko je vstala, se je val razlil
pa vzdramil v temnem snu svetnike sive,
da so strmeli, kot bi Oče šel
v jutranjem svitu čez nebeške njive . . .

